

How to Pray the Psalms

Reflection by Eugene H. Peterson in *Answering God*, pp. 5-6, 14-15, 20.

In a world of prayers that indulge the religious ego and cultivate passionate longings, the Psalms stand out with a kind of angular austerity. . . . Left to ourselves, we will pray to some god who speaks what we like hearing, or to the part of God that we manage to understand. But what is critical is that we speak to the God who speaks to us, and to everything that he speaks to us . . . The Psalms . . . train us in that conversation.

[We are] wrestled into obedience, subjected to the strenuous realities of living by faith in the God who reveals himself to us . . . There is a difference between praying to an unknown God whom we hope to discover in our praying, and praying to a known God, revealed through Israel and Jesus Christ, who speaks our language. In the first, we indulge our appetite for religious fulfillment; in the second we practice obedient faith. The first is a lot more fun, the second is a lot more important. What is essential in prayer is not that we learn to express ourselves, but that we learn to answer God.

The Psalms were not prayed by people trying to understand themselves. They are not the record of people searching for the meaning of life. They were prayed by people who understood that God had everything to do with them. God, not their feelings, was the center. God, not their souls, was the issue. God, not the meaning of life, was critical. Feelings, souls, and meanings were not excluded — they are very much in evidence — but they are not the reason for the prayers.

Human experiences might provoke the prayers, but they do not condition them . . . It is not simply a belief in [God] that conditions these prayers . . . but a doctrine of God. . . . We would rather pray by exploring our own deep spiritual capacities, with God as background music . . . without bothering with the tedium and complexity of the Scriptures . . . [But] if we elect the Psalms to train us in prayer, these are the conditions in which we will be working.

I en värld av böner som skämmer bort det religiösa egot och kultiverar passionerade längtan, sticker psalmerna ut med en slags vinklad åtstramning. . . . Till oss själva kommer vi att be till någon gud som talar vad vi gillar att höra, eller till den del av Gud som vi kan förstå. Men det som är kritiskt är att vi talar till Gud som talar till oss och till allt han talar till oss. . . . Psaltarna. . . träna oss i det samtalet.

[Vi] brottas till lydnad, underkastas den ansträngande verkligheten att leva genom tro på Gud som uppenbarar sig för oss. . . . Det finns en skillnad mellan att be till en okänd Gud som vi hoppas kunna upptäcka i vår bön och att be till en känd Gud, uppenbarad genom Israel och Jesus Kristus, som talar vårt språk. I det första skämma bort vi av vår aptit för religiös uppfyllelse; i den andra tränar vi lydig tro. Den första är mycket roligare, den andra är mycket viktigare. Det som är nödvändig i bön är inte att vi lär oss att uttrycka oss, utan att vi lär oss att svara Gud.

Psalterna bads inte av människor som försökte förstå sig själva. De är inte en berättelse över människor som letar efter meningen med livet. De bad av människor som förstod att Gud hade allt att göra med dem. Gud, inte deras känslor, var centrum. Gud, inte deras själar, var den omstridda punkten. Gud, inte meningen om livet, var kritisk. Känslor, själar och betydelser uteslöts inte — de är mycket bevisade — men de är inte anledningen till bönerna.

Mänskliga upplevelser kan provocera bönerna, men de villkorar dem inte. . . . Det är inte bara en tro på [Gud] som villkorar dessa böner. . . . men en lära om Gud. . . . Vi skulle hellre be genom att utforska våra egna djupa andliga kapacitet, med Gud som bakgrundsmusik. . . . utan att bry sig om skriftens tråkighet och komplexitet. . . . [Men] om vi väljer Psalterna för att träna oss i bön, så är det de förhållanden vi kommer att arbeta i.